

בצ אידום

מבנה ו מידות:

הבן האדום הוא אחד הקטנים שבדורסי ארץ ישראל. הנקבה גדולה במקצת מהזכר. משקללה נע בין 171–196 גרם, בעוד שמשקלו של הזכר 118–153 גרם. אורכה של הנקבה 33–30 ס"מ בעוד אורכו של הזכר 28–29 ס"מ. אורך צנפיה של הנקבה 15 ס"מ ואורך צנפו של הזכר 12.8 ס"מ. אורך צנפיה של הנקבה 35 ס"מ ואורך צנפו של הזכר 33 ס"מ. מוטת צנפי הנקבה 72–69 ס"מ ומוטת צנפי הזכר 65–68 ס"מ. המקור כפוף, קצר וחזק, צבעו כחול-שחור. הדונגית (עור חשוף בסיס המקור) בצבע צהוב-כתום, במחצית העליונה של המקור בליטה דמוית שנ. אורך מקורו של הבן האדום 57–55 מ"מ. העין חומה כהה. קוטר העין, הגדולה ביחס לו של דורסים אחרים בגודלו, 8 מ"מ. רגליו "צהובות", קצורות וחזקות, אצבעותיהן ארוכות, וטפריו בצבע לבן-bez.

ההבדל בין הזכר והנקבה:

כחים יותר לעומת הנקבות האפורים, בטפרים ובזנבו הזכרים שונים מן הנקבות בראש ובצבע גופם החלק או מנוקד בדיליות, לעומת צבען החום והמנוקד בשחור של הנקבות. בראש והעורף אפורים-כחולים. חלקו גוף העליונים (גב והטוככו: צבעו הזכר הבוגר הקטנות בכנפיים) בצבע בז' אדמדם חלק - מה שהקנה למין את שמו. סוככות הכנף הגדולות אפורות ויוצרות פס בולט המבדיל בין הגב האדמדם לבין אברות הכנף השחרחרות. תחתית הכנף הנראית בתעופה לבנה בוהקת, הסרת ניקוד כמעט לחהלוץין, ורק קצוות אברות היד שחרחרים ויוצרים ניגוד עם שאר הכנף. החלקים התתתונים (זהה ובטן) בצבע בז' בהיר, חלק או מנוקד בדיליות בנקודות שחורות קטנות. צבע הזנב לעומת הפלטה אפור-תכלכלי (מלמטה נראה לבנבן) ובקצתו פס שחור רחוב הנראה מלמעלה ומלמטה.

ראש חום עם פספוס שחור עדין. פס "שפם" שחור דק מתחת לעין. צבעו הנקבה החלקים העליוניים חומים אדמדמים, מפוספסים בפסי רוחב שחורים עדינים. אברות הכנף שחחרחרות. תחתית הכנף לבנבן, מנוקדת בשחור, וקצוות אברות היד שחרחרים. החלקים

התהותנים בצבע בז' בהיר מפוזפס בנקודות מוארכות בצבע שחור. הזנב חום אדמדם מלמעלה (מלמטה נראה בהיר) עם פסי רוחב שחורים עדינים, ובקצתו פס שחור רחב. הטפרים בצבע צהוב בהיר.

דומה מאד לבז מצוי. בתכפייה בשדה קל לזהות את הזקרים, בעוד שקשה להבדיל: **זיהוי** ו**מסויימים** ל**זיהוי**. נתמקד שונאים מוקולות הבז המצוי הkowskiות של הבז האדום. בין הנקבות בסימונים המבדילים בין זכר הבז המצוי. הראש אפור כחלל עז, והלהי חלקה, לעומת זאת אפרפר דהוי עם פס שפם ("דמעה") שחור מתחת לעין בז, המצוי. חלקו הגוף העליוניים אדמדמים בשני המינים: הצבע עז יותר וחלק, ללא ניקוד, אצל הבז האדום, בעוד שלבז המצוי יש ניקוד שחור. סוככות כנף גדולות: אפרות כחללות ויוצרות פס בולט, בין החלקים העליוניים האדמדמים לבין אברות הכנף השחרחרות, אצל הבז האדום בלבד. אצל הבז המצוי אדמדמות כמו שרר החלקים העליוניים. תחתית הכנף: לבנה מרתקה מנוגדת לקצוות השחרחרים לעומת כתם בהירה מנוקדת בשחור, ואחדידה ללא ניגוד, אצל הבז המצוי. חזזה ובטן: חלקים או עם נקבות שחורות קטנות ומעטות לעומת מנוקדים בנקודות שחומות מוארכות ורבות אצל הבז המצוי.

תפוצה ובית גידול:

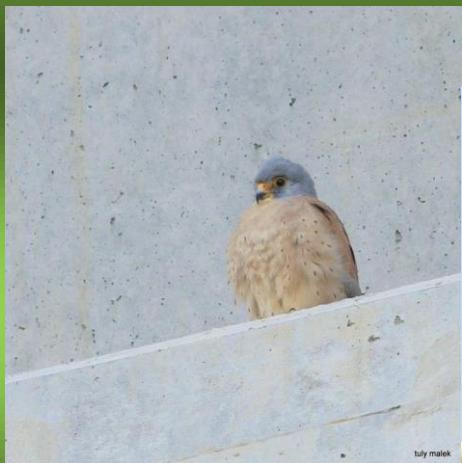
במערב ומרוקו הבז האדום הוא עוף נודד. אזור הקינון משתרע מספרד במערב. אחרי הקינון נודדים הבזים לאפריקה. אזור ההריפה משתרע ומונגולה ועד סין ממערב ומדרומים למקום המשווה, ומגיע עד ל淮南 הדרומי של אפריקה. בית הגידול המועדף על הבז האדום הוא שטח פתוח המכוסה צמחייה עשביונית ועשיר בחרקים גדולים, שהם מזונו העיקרי. בישראל מקננים בוים אדומים במקוטע בין טרשי צפת ורמת נמצוא. בצפון וצפון הנגב בדרום. ריכזו הקינון העיקרי נמצא באזורי רמות מנשה כורזים גם באזורי נצרת, הגלבוע, מזרח השומרון דרומה עד יריחו וירושלים, שולי עמק יזרעאל ועמק חרוד, אלונה, הדום השומרון ושפלה יהודה מראש העין ודרומה עד מזרח לבאר שביע ואזור ערד.

מזון:

הbaz האדום ניזון בעיקר מחרקים שהוא צד בשטחים פתוחים (שדות בור, שטחי מרעה, בתות ספר) וمعدיף בעיקר חסרי חוליות גדולים. עקרבים ונDELים, אך גם זוחלים כגון לטאות ונחשים, חיפושיות, חרגולים, כמו צרצרים קטנים ומכרסמים קטנים כמו עכברים ונברנים. בעת הצורך הבז מטרוף במקום, כאשר תנעות כלפי מהירות, ראשו מופנה מטה ואני נע, ואז צולל אל טרפו ו"דורס" אותו בטפריו. טרפ קטן כגון חרקים מועבר תוך כדי תעופה מהטפרים אל המקור, יוכל להיאכל באויר או שהוא מובא כך אל הקן.

מחזור החיים:

הבדים האדומיים מגיעים לארץ בחודש פברואר (הבוגרים) ומרץ (הצעירים). עם חזרתם הם תופסים את מקומות הקינון שלהם, שרובם נמצאים במבנים. הבדים אינם בונים קינים. הם מטילים בכוכים אפלים בעיקר בגאות ישנים ובחרים בקירות. מיועטם מknנים באתרים בשטחים פתוחים, כמו כוכים במחצבות או בקירות סלע טבעיים. לעיתים רחוקות הם מknנים בדקלים עבותים. מקומות הקינון משמשים את הבדים בקביעות שנה אחר שנה. סימון הבדים בעזרתו טבעות גילה שלעיתים קרובות חוזרים שני בני הזוג לאוטו קן בו קיננו השנה הקודמת וknנים שוב יחד. העימיותים הקשורים לכיבוש מקום הקינון מתרחשים בין נקבה לנקבה (לעתים קרובות בתוך הקן, כפי שנמצא בصفיה בהקלות מהknנים) ללא התערבותذكر, ובין זכר לזכר, ללא התערבות הנקבה. בתקופת החיזור, אחרי כיבוש הקן, nim לעתים שני בני הזוג יחד בתוך הקן. במקרים אחרים נהנה בו הנקבה בלבד. תקופה החיזור נמשכת חמודש, בחודש מרץ, ובתקופה זו מביאים הזכרים לנקבות מנוחות (מתנות) מזון ומתרחשות ההזוגיות רבתות. בסוף חמודש מרץ ובתחילת אפריל מתרחשת הטלה. בדרך כלל מוטלות 5 ביצים. לקראת הטלה מבלה הנקבה זמן רב בתוך הקן, ואיןיה אפשרות לזכור לוון עמה בקן. הביצים מוטלות אחת ליום, עם הטלת הביצה הרבייתית מתחילה בדרך כלל הדגירה. זו נמשכת כ- 28 ימים, ומתבצעת על ידי שני בני הזוג. הנקבות דוגרות בלילה והשכם בבוקר הן מוחלפות על ידי הזכרים. במשך היום דוגריםذكر והנקבה לסיוגין. הביצים בוקעות בסוף אפריל-תחילת Mai. ביום הראשון לאחר הטלה בקן עם הגוזלים והזכר אחראי על הבאת המזון לקן. הנקבה לוקחת ממנה את המזון ומأكلת את הגוזלים בחתיכות קטנות. הגוזלים הבוקעים לאחרוניים קטנים מהחיהם ושורדים רק אם קיימים שפע של מזון. עברו מספר ימים מתחילה גם הנקבות יצאת לצד. הנקבה ישנה עם הגוזלים בקן עד שנעשים גדולים מדי ואי אפשר לדגור עליהם (גיל שבועיים-שלשה). הגוזלים פורחים מהקן בגיל 35-40 ימים, לרוב בתחלת יוני, ולפעמים חוזרים אליו מדי פעם ביום הראשון הראשמי. זמן קצר אחרי פריחת הגוזלים מהknנים עוזבים הבדים את האזור. הבדים מתחילהם לקנן בדרך כלל בגיל שנתיים. הפרטים הצעירים, בני שנה, מגיעים בדרך כלל אחרי הבוגרים, לקראת סוף חמודש מרץ, ורובם אינם מצליחים לתפוץ מקומות קינון ולקנן.

Discus.co.il ©

© Lubomir Hlasek
www.hlasek.com
Falco naumanni fc8598

© Lubomir Hlasek
www.hlasek.com
Falco naumanni fc8514

Shlomo W.

בז צוקים:

טב גונן.

תיאור:

אך רוב צבעי, בז צוקים הוא אחד ממייני הבזים הגדולים בישראל. הוא דומה לבז הנודד בהירים יותר בשונה מראשו הכהה של הבז הנודד גופו וראשו.

בין 15 ל-20 סנטימטרים. משקלה אורך גופו נע בין 34 ל-50 סנטימטרים, ואורך זנבו בין הקבה 124–115 מוטת כנפי. גרם 700 גרם ומשקלו של הזכר 850 של הקבה חשוף ורך, עור סנטימטרים ומוטת כנפי הזכר 103–112 סנטימטרים. בסיס המקור ה"שפם" צר וארוך מזה של הבז הנודד. שצבעו צהוב, הקרוי דונגית.

ובעלת צבעים דהויים ממנו. גדולה מן הזכר מתבטאת בכך שהנקבה דו-צורתית זויגית בסביבת עינו, צבע ראשו. אנקולי, עבה וחזק. עינו כהה, בשל רוב הבזים, המקור שחור כהות, צבען שחור, של הבז שחור, אך כיפה חומה מכסה את שאר ראשו. הכנפיים רגליו ארוכות וחזקות. בסופו, הן מכוסות בטפרים. וסוככותיהם בהירות יותר, בגוון לבן מכוסה שחורים, מעוקלים וחזקים, שאורכם 3–1 סנטימטרים. חלקו העליון של הגחון בפסים דקים מאד שצבעם חום דהוי, והמשך גחונו מנוקד נקודות כתמים כתמתמים מוארכות וצרות. הגרון לבן. בצדדי הלחיים כנפים שחורות.

תזונה וצד:

קטנים, אך יכול לגוזן בפרקוי ויונקים בז הצוקים ניזון בעיקר מציפורים שיר יונקים. ודוחים וצבים חדשים כמו לטאות זוחלים, ועקרבים גדולים כמו נדלים רגילים קטנים מהווים 28% מתפריטו, עופות מהווים 17%, פרוקי רגליים מהווים 10% מתפריטו וכן גם זוחלים.

יונקים קטנים נוהג הבז לגלות ממארב על עץ, ולאתרם באמצעות עיניו החדות פי שמונה מעיניו של האדם. לאחר מכן, הוא נושא לגובה של 105–120 מטרים ולמרחק של 20

מטרים מז הטרף. בשלב זה מגיע הבז בדאייה מהירה אל מעל הטרף (גובה 200 מטרים, גובה יותר מהגובה שהוא בו לפני הגעתו אל הטרף), כשבוכחות כנפיו הבהירות מסוות אותו, וצולל בחזרות אל הקורבן במהירות עד 89 קמ"ש. עופות נודג הבז לאתר באוויר ולירט אותם בשיטה דומה.

הפוצה ובית גידול:

רבייה:

בז הצוקים אינם בונה קן של ממש, בתחילת עונת הרבייה, המתרחשת באביב, אוספים הזכר והנקבה זרדים עדינים כריפוד (13–20 מספרם) ומסדרים אותם על מצוק. לעיתים הוא מקנן גם בבנייניהם או בעצים. בז הצוקים אינם עופף חברותי, אך בין הזכר והנקבה נע בין 3 ל-5 ביצים לבנות המנומרות בכתמים חזקים. גודל התגוללה קשרים מונגמיים עדינים שכובעם אדמדם. הנקבה דוגרת על הביצים לבדה במשך 32–35 ימים. בתקופת הרבייה בני הזוג משתפים פעולה בצד: אחד מבני הזוג עומד בנקודת תצפית, בעוד השני מאתר קורבנות וمبرיחם לעבר האורב, שדורס את הקורבן. הגוזלים פורחים מהקן בגיל 43–47 ימים וכעבור 4–6 חודשים כבר יכולים לנצח בעצמם. הזורקים מגיעים לבגרות מינית בגיל שנה והנקבות בגיל 10 חודשים. תוחלת חייו 3–4 שנים.

דורבן מצוי: טערן טיגזן

תיאור כללי:

ובמקרים חריגיים הוא יכול להגיע גם לאורך של אורך הדרבן הוא כ-60–70 סנטימטרים צבאו קצר, ואורך קווצי גבו כ-30. מטר ויתר. משקלו של זכר בוגר הוא כ-17 קילוגרמים סנטימטרים.

ארוכים גמישים וקווים, וקצרים, בצד גוף ועל גבו של הדרבן נמצאים שני סוגי קווצים קשיחים וחדים. על צבוב הדרבן ישנים קווצים רחבים וחלולים. צבאו של הדרבן קווצי הזנב לבנים ומשמשים. קווצי הגב שלו הם שחורים וללבנים, עד שהחור הוא חום להרתעת אויב על ידי פריסתם ונענו בהם ליצירת מראה גדולה, רועש ומאיים. והם למעשה שערות שהפתחו לקווצים (בדומה שעלה גוף הדרבן עשוויות קרטני הקווצים המסתויים בקווצי הזנב הלבנים, ובצד תחתית גבו של הדרבן ישנו פס לבן). (לקמן הקרן המשמש לו להגנה. צווארו יש פס לבן רחב. החוש המפותח ביותר של הדרבן, חזק הריה כשיריה אדם, גם למרחק – ינוס בהזרה למאורתו. תוחלת החיים של הדרבן בטבע היא 12–14 שנים ועד 20 שנים בשבי.

הーム מהיה:

וחצי האי דרך עיראק ומצרים הים התיכון מטורקיה: הדרבן המצוי נפוץ באסיה אם כי האוכלוסייה בדרום הנגב דלילה, הדרבן נפוץ בכל רחבי ישראל. ועוד הודה ערבית למדדי. צפיפות האוכלוסייה עולה בקרבת אזורים הקרים. הדרבנים חיים בשטחים הם חיים לרוב בזוגות, ועם. פתוחים, בחולות, ביישובי אדם, ביערות ובמדרונות צאצאיהם שעוזד לא בגרו. הדרבן חי במערכות מחיילות שאורכו יכול להגיע עד ל-17 מטרים ולעומק של עד 2.5 מטרים. זוג הדרבנים הופר את מחיילתו בהדרגה: תחילת את הפתח, ובמשך זמן, מדי לילה, עד שמתאפשרת מחיילה ארוכה. בקצתה המהילה נמצא מעין "חדר" מורכב המשמש את ההורים ושני הצעירים. קצתה המהילה נמצא כמעט כמעט מטירים מתחת לפניו האדמה ומשמש כמבודד מפני פגעי הסביבה (חום או קור, גשם ורוח).

במוצע (בין 0.5–2 קמ"ר, בהתאם לכמות המזון בדרכו כלל, על כל קילומטר רבוע הזמין, עונת השנה והמצב החברתי) הי זוג אחד של דרבנים עם צאצאיו, ולעיתים, גם זאת נחלתו הוא דרבן רוק המהפש בת-זוג לחיים. הדרבן (בעיקר הזכר) טריוטורילי שני בני הזוג מטילים גללים באתר קבוע למרחוק עד כ-300. וגללים מסמן על ידי שתן מטירים מפתח המחליה.

פועלות:

זמן הפעילות העיקרי של הדרבן הוא בלילה. בכל לילה, משעת השקיעה ועד עלות השחר, יוצא הזוג ממאורתו לחפש מזון. לרוב, הנקבה היא המובילה. אם יש גורים, הם מצטרפים לזוג הבוגרים והמשפחה כולה נעה ביחד כקבוצה. בקיין, הלילה קצר מוגבל כולה לאיסוף מזון, ואילו בחורף מסתפק הדרבן בכ-7 שעות ללילה. בלילות של ידה מלא עדין נמוכה היציאה מתארחת וחיפוש המזון מסתיים מוקדם מהרגע, כשהאטΜפרטורה ואף צמחים, (וסתוונית כגון עירית) ובצלים שורשים, פקעות, הדרבניים אוכלים עשבים לעיתים הדרבן אוכל גם מגידולי מטעים וגינוח ירק, לנכון הוא נמנה עם. כגון תפוח אדמה המזיקים להקלאות. לדרבן חוש ריח מפותח, דחף חפירה גבוהה וציפורניים עבות וארכוכות אחורי שזיהה את המזון, חperf והגיע אליו (בעזרת שערות בין האצבועות. (טפרים המגروفות את הקרקע החוצה), רובץ הדרבן ליד החפירה ואוכל את מזונו בעזרת שנייו ולשונו המהוספסת.

הצמחים אינם מספקים את, (באזורים שבהם הקרקע עניה בסידן (כגון ברמת הגולן צורכי הסידן של הדרבניים והם נאלצים להשלים צורך זה באמצעות אכילת עצמות. מסיבה זו אוכלים הדרבנים באזוריים אלו עצמות של בעלי חיים הפוזרות בשטח, אך גם עצמות בני אדם הקבורות בעומק לא רב.

במחקר שערך פרופ' צבי סבר נמצא שהדרבניים שכנים באותו יום במחסוט הנמצאים מתחת לפנוי הקרקע (מחליה, מאורה, סבך צמחייה או מערה), ואחרי שקיעת השמש יוצאים לעבר האזור שבו יאכלו במשך הלילה. לפנוי הזריחה מקפידים הדרבניים לחזור אל מקום המחסה הקבוע, אלא אם התגלו על ידי טורף, שאו יברחו אל מחסה חלופי כדי שלא לגלות את מיקומו של המחסה הקבוע. זכר לא בת זוג נוהג לשטח בחופשיות, כשהוא מhapus נקבה להקים עמה משפחה.

רבייה וצאאים:

והימ בזוגות קבועים לאורך כל חייהם (במקרים מסוימים ניתן הדרבניים הם מונגמיים למצוא שתי נקבות במחילה אחת). במחקרו של צבי סבר נמצא שישisi המין בין בני הזוג מתקיימים כל השנה בקצב של 8–6 פעמים ביום, אך נקבת הדרבן פוריה רק במשך שתי תקופות בשנה, לפחות לילה אחד או שניים. בשעת ההזדווגות הדרבן מסמר את קו ציו כפי שהוא עושה בכל מצב של התרגשות. הזכר מציב את רגליו הקדמיות וחודר אל הנקבה עם איבר מן באורך של כ-5 סנטימטרים. דרבן זכר שאינו מקיים יהסי מין בקצב [דרוש מדור] המשביע את רצון הנקבה זוכה למכת זב על אףו.

הקשר בין בני הזוג מtabטא, פרט להזדווגות, גם בתקורת ריח ומגע. הדרבנים מרבים ללקק זה את זה בעורף (שם השיער רך), בפנים ובבטן, להתכרבל יחד ולרבוץ צמודים. הדרבן הוא אחד מבעלי החיים המעתים שמקיימים יחס מיין גם למטרות שמירת הקשר ונראה שגם הדולפין הבונובו, הזוגי (בקבוצה זו נמצא גם האדם).

פעם או פעמיים בשנה, בדרך כלל באביב ובסתיו. משך נקבת הדרבן ממיליטה של נקבת הדרבן הוא כשלושה חודשים. לרוב נולדים שני גורים בכל המלטה, ההיריוון אך לעתים נולדים יותר. הממלטו מתבצעות במחילות. נקבת הדרבן מיניקה את הגורים בעודה שוכבת על גחונה, באמצעות שתי הפטמות שעלו כתפייה, אחת על כל כתף. במקרה של המלטה שלישית, גורלו של השלישי, שהוא לרוב החלש יותר, נחרץ כמעט מראש: שני אחים יהרגו אותו בנשיכות כחצי שעה לאחר המלטה, כיון שאימם מסוגלת להיניק רק שניים. כל אחד מהגורים תופסצד אחד מגופה של הנקבה, ויונק רק ממנו במהלך שלושת חודשי היניקה.

הגורים נולדים מפותחים - בתחילת שערותיהם רכות, ולאחר כך מתקשים הקוצים במחירות ומשמשים להגנה. כבר בגיל 20 דקות הגורים הם בעלי כושר תנועה, עיניים פקוחות ודחף לשוטט סביר אзор המלטה. הגור מגיע לבגרות מינית כשהוא בן פחות משנה ומשקלו כ-10 קילוגרמים. ביום הראשון נותרים הגורים במאורה, כאשר הוריהם יוצאים עם שקיעה לאכול על פני השטח. בהמשך מצטרפים הגורים להוריהם בחיפוש אחר מזון. בין בני- הזוג מתקיים שווון מלא בכל הנוגע לטיפול והגנה על הצעירים.ذكر שותף פעיל בטיפול בצעירים, והוא נמצא איתם מחצית מהזמן - הופעה יוצאת דופן אצל היונקים. כשהאחד ה gorim בוכה, הוא הראשון שיירוץ אליו להרגיעו כאשר זוגתו יוצאת ללקט מזון - הוא ישאר לשומר עליהם.

בהתיכון לגיל שמוונה חדשים, עוזב הגורذكر את הנקה ויוצא לחפש לעצמו בת-זוג לחיים. כלليلת, יוצאת הרוק הצער לצעדה של כשמונה קילומטרים, וכשהוא מוצא בת-זוג, הוא נשאראיתה בטritelוריה שללה. גורה נקבה עוזבת את בית ההורים כשhaija בת-עשרה חודשים עד שנתיים, ובוחרת לעצמה תחום מהיה חדש, הקרוב לאזור בו גדלה. בתחום מהיה זה יחול להיכנס דרבנים רוקים, שמהם תבחר לה בן-זוג לחיים. הדרבנית (ולא הדרבןذكر) היא זו המהילה מי יהיה בן-זוגה. מרגע תחילת החיים המשפטיים, הזוג הצער אינם נפרד. הדרבן והדרבנית קופעים את ביתם למערה נטושה, או במחילה שהפרו.

אויבים:

גורוי. והנמרים האויבים הטבעיים של הדרבנים הבוגרים הם הזאים בארץ ישראל באזוריים אחרים בעולם חומדים את. וצבעים דרבנים נטרפים לרוב על ידי שועלים והטיגריסים בשרם גם האריות.

הטורפים הכתוליים נושכים את הדרבן באפו, פועליה הגורמת לו זעוזע מוח. לעומת זאת, הטורפים החתולים סוטרים לדרבן באפו. הגנתו של הדרבן היא קוציו הקשים והארוכים - הדרבנות, אולם כאשר הוא הפוך על גבו הוא אינו מוגן עוד הואריל ובטנו נעדרת קוצים.

הDRVן הוא יצור חשש, ולמרות האגדה הוא אינו משלח או יורה את דרבנותיו בשום דרך. כשהוא חש בסכנה, זוקף הDRVן את קוציו הקדמים וכך הוא נראה גדול יותר מממדיו האמיתיים. במרקם קיצוניים יותר הוא מפתיע את רודפיו בהסתערות פתאומית עליהם, כדי לאיים עליהם או כדי לתקוף את אפם השלווה קדימה בקוציו האחוריים הקצרים והעבים. רוב הטרופים תלויים בחוש הריח שלהם ולא יסתכנו בפצעה העוללה להוביל גם לסיוכים דלקתיים באפם. אז, מנצל הDRVן את ההלם הזמני של התוקף ונמלט דרשו[. למעשה מקרים שבהם נמרים וטיגריסים מתו כתוצאה מתקיפת דרבנים בכל פעם שהוא מטיל צואה הוא משתכח. על קוציו אין ארס. זה למעשה זיהום [מקור ברגע שעשורתו פוצעתו את אויביו הם [DRVן מקור]. בה וכך יוצר זיהום על שערתו.]

פולשים האויב העיקרי של הDRVן, זה שמייט עליו סכת כליה, הוא האדם. הציידים בלילה לתוך המהיה של הדרבניים, ברכבי שטח, מצוידים בזרקורים ובכלבי הכלבים מתרירים את הדרבניים ואז, בעורת מקלות, מבריחים הציידים את הדרבניים. צייד שיצאו לחפש מזון מבין השיחים, דולקים אחריהם (הDRVן היה איטית), ומרוצחים את גולגולתם במכות אלה. בחלק מהמקרים, יורדים הציידים בDRVן בנשך חם. הDRVן היה חיה גדולה וכאשר בשטח נעה משפחה שלמה, המונה ארבעה פרטים, קל לצידים לzechim להזות אותם ולהsslם. ישנו ציידים החופרים לתוכם המאורות, שולפים את הדרבניים החוצה ואז הורגים אותם.

הDRVן נצד עלי ידי שבטים בדוים וערבים לבנוניים המשמשים בدم הדרבניים טרי כתרופה אליל עממית נגד מחלת האסתמה או כתרופה לעקרות אצל נשים, וכן עלי ידי ההקלאים, הרואים בDRVן בעל-חיים מזיק, ועשויים מאמצים להיפטר ממנו. הDRVן מזוק להקלאות מאחר שהוא מכרסם ירקות ופירות מתחת לפניו הקרע או מעלה, כמו גם צינורות פלסטיים. ביום, נשקפת לדרבניים החיים באזורי רביים בישראל סכת הכהדה של לדוגמה, אзор המופיעין, ממש, ובאזורים מסוימים הם כבר הוכחדו. במישור ההוח בלבניה אורבנית רצופה ובפעילות ציד אינטנסיבית, נותרו הדרבניים רק בכיסים קטנים (אזור נחל קדש) לעומת זאת, בשטחים טבעיים בגליל. ובכרמל מאוד. כך גם בחבל צור בלאו הכי צפיפות נמוכה (זוג - מצבם עדין טוב יחסית, ובנגב וירושלים ובהר יהודה על כל עד 2 קמ"ר, לעומת זאת זוג על כל שלישי קמ"ר בשטחים הקלאים) בגל דלות אחים (בעיקר גודלים), הפיטה האורבנית אמצעי המהיה הטבעיים. יחסית לונקים

לא הסב נזקים משמעותיים לדרבניים, משום שאלה גילו בישראל ולמדו להסתפק בתחוםי מהיה מצומצמים, להתפרנס ממזורי גמישות אקולוגית החקלאות בשולי השדות ואף לשכון בשולי הערים. לפיכך נראה כי אלמלא הצד המכובן, הייתה אוכלוסיית הדרבניים משגשגת בישראל.

אין הרכבה מדעית לגבי מספרם של הדרבניים בארץ, אך עם זאת ברור שמדובר אינו שפир. הוכחה נוספת לכך מספקים הציידים: ציידי הדרבניים הגרים בתחילת המאה ה-21. נאלצים לנסוע לצורך הצד עדים המלח באזור הכרמל את ציד הדרבניים, אך ברור כי לא די בכך כדי להגן על קיומו אסורה רשות הטבע והגנים של בעל חיים זה בארץ.

חסידה לבנה: טוטו נבנני

תפוצה:

ניתן למצוא אותה במצרים התיכון, לחסידה הלבנה שלושה תת-מינים בצפון אפריקה ואות של החסידה הלבנה אינם כוללים את צפון אירופה תחומי קינונה. ברחבי אירופה מזרחית, כנראה בגל רגישותה לקור ולגשם. גשם עז מרטיב את נוצותיה ופגם בכושר מעופפה. למרות זאת ניכרת בשנים האחרונות מגמות התפשטות לצפון ולמזרח, אולי בעקבות התחלמות שחלה באקלים האירו-פי.

החסידות באירופה מתחלקת לשתי אוכלוסיות: האוכלוסייה המערבית, קטנה יותר, נזידת דורך ספרד האוכלוסייה המזרחית נזידת לנهر הניגר וחורפת בעיקר בין סנג' וגבאלט'ה למערב אפריקה הטרופית וחורפת במצרים אפריקה ובדרומה. הנדידה מתחילה עם תום וארץ ישראל מעל למצר הבוספורוס הקירון, בסוף יולי ובעיקר משך אוגוסט.

כ-13,000 זוגות של חסידות. כרבע מאוכלוסيتها של החסידה הלבנה גדולה בפולין האוכלוסייה החמישית בגודלה והאזור הידוע הצפוף ביותר של מין, לבנות גדולות בליטה זה בעולם.

תיאור המין:

החסידה הלבנה היא עוף גדול: אורך גופה נע בין 94-112 ס"מ (מתוכו 15-20 ס"מ ס"מ ומשקל נע מ-2.3-2.00 מותת כנפיה, שייכים למקור), אורך כנפה - 53-60 ס"מ עד 3.7 ק"ג. כל נוצותיה לבנות, למעט נוצות היד והאמה ונוצות הכנף הגדולות – שהן אך הזכר גדול יותר. למקור ולרגליים צבע, לנקבה שחורות. אין הבדל בצבע בין הזכר אדום עז.

תזונה:

ממיכרים גדולים, אך גם מילוטאות וחרקאים החסידה הלבנה ניזונה בעיקר מצפרדעים במרחבים פתוחים, כאשר החסידה נעשה תוך די הליכה שקטה על הקרקע איתור הטרף זריזה מבצעת תנועת קודקוד.

רבייה:

החסידה מקננת בעיקר בצמחיות עצים גבוהים וניתן לראות את קיניה אף בראש עמוד השם, הקן מגיע ברחבו לכדי מטר, והוא עשוי בעיקר מזרדים וענפים דקים, בתוליה 1-2 ביצים וכעבור 50-55 ימים בוקע הגוזל, כאשר עיניו עצומות, הורים מאכילים אותו בקן למשך כ-60 ימים עד שעוזב את הקן.

כוו (ענף)

הינשופיים-המשפחה ממושחת של עוף לילה דורס הוא סוג (Athene: שם מדעי) כוס מרחב תפוצתו בעולם כולל את כל היבשות פרט Surniinae. ואפריקה שמדרום לסהרה אנטארקטיקה, לאוסטרליה.

הם נראים גדולים יותר מגולמים אך בגל נצחותיהם, גודל הינשופים הוא כגודל פרגית מנומר; הכנפיים והזנב שלהם חום - הממשי; צבעם של הינשופים מלבד זאת, כל של הינשופים חזקות מאוד, קצורות ומכוסות בנוודות רגליים. מוחפסים רgel של הינשוף מצויה בטפרים חזקים, כאשר שתי אצבעות של הרجل פוננות קדימה, נמצאות בחלק והשתתים האחרות פוננות אחורה. ראשו של הינשוף גדול ורחב, ועיניו הקדמי של הראש (כמו אצל בני האדם. אך אצל עופות אחרים מסוגו, עיניהם בחלק הקדמי הן תכונה נדירה), כאשר הן בולטות קדימה, ועל ידי כך מכננות לינשוף יכולת שלהם משמש לקליות זעוזyi פרצוף-הشمץ, ראייה סטריאוסקופית. ככל דורסי הלילה צווארו של הינשוף ארוך וגמיש, דבר שמקנה לו יכולת אויר והעברתם לחלל האוזן אף יותר מחצי סיבוב ימינה ושמאלה, של עד 270 מעלות לסובב את ראשו בזווית. בינו לבין יתר הינשופיים, מספר岷ינים של כוס פעילים גם בשעות היום, אך הם לרוב נמנעים מהחומר בשעות הצהרים ומנהלים את מרבית פעילותם הציגו להם בשעות מזונו העיקרי של הocus בקייז. הדמדומים ובחורף הוא ניזון גם מעופות קטנים וצפרדעים זוחלים, עקרבים, גדולים הוא חרקים ועכברים מהם ויונקים קטנים כחדרפים.

במיתולוגיה ובמקרא:

לאלת, ובעיקר באטונה, נובע משיווכו ביוזן העתיקה Athene, שמו הלועזי של הocus במיתולוגיה היוונית, אטנה מתוארת רבות עם ינשוף. אטנה - החוכמה מקבילתה, אשר הועתק גם ביצוגה של מינרווה (Μηνούρα), גלאוקוס (Глаукос) המכונה גלאוקוס ולדריכות בזכות יכולות של גלאוקוס נתפס כסמל מייצג לחוכמה. במיתולוגיה הרומית הינשופים לראות בחשכה ועובדת היוצרים ערים ופעילים בשעות הלילה. מסיבה זו נעשו בהם הוא מופיע, והואطبعו על מטבעות אתונה, דמיות משפחת הינשופים לסמל המדע בדרך כלל.

מדברון: נטגן

זיהוי:

זקור ומקפץ פעמיים רבות בעת מעובה שכבעו אפרפר-חום. הזנב ציפוף קטן עם ניצוי תנועת הציפור. על הראש והגב יש פסים שחורים קלים שבקוושי נראים ממרחיק. הרגליים ארוכות יחסית לגוף ומכיוון שהן מקופלות מעט לאחר ראות כאלו הן יוצאות מאחוריו הגוף.

תפוצה:

ומרכז אסיה פקיסטן, איראן, עיראק, הלבנט, חצי האי ערב, המדברון נפוץ במדבר סהרה. S.i. *inquieta*, אשר כולם יצבים. התת-מין המKENN בישראל מדבריים, המדברון חי בואדיות. וצפון חצי האי ערב הנפוץ בין ישראל למזרחה מצרים הוא מעפיל עד רום [ובמדרונות שלעים מכוסים שייחים דלילים. בסיני בגאות מדבר 1000 מטר.

באرض ישראל:

מוזדן לעתים. וכן באזורי מדבר יהודה נפוץ למדי באזורי הנגב נמצא בארץ בעיקר בזמן. ולעתים נדירות אף נפה בשומרון ויהודה לאזור אילת האביב ולעתים אף בחורף.

התנהגות:

לשיה על פני הקרקע או במעוף המדברון הוא ציפור טריוטוריאלית - הוא מנתר משיח שני בני הזוג בוגנים את קטנים וזרעים נמייך, ומשמיע קולות ציקצוק. הוא ניזון מחרקים הנק בין ענפי שייחים נמכרים - הנק דמי ביצה עם פתח צדי. בניו ענפים דקים, גבעולים, ראשית הקינון היא בין סוף ינואר לתחילת מרץ. ישנן בין ושערות נוצחות, ומרופד בצלmr

על הביצים כ-13 יום. דוגרת 4 ל-6 ביציםocabע קרם וכתמיםocabע חום-אדמדם. הנקבה הוא אחד שני ההורים משתתפים בהאכלת הגוזלים. המדברון המקנן ביהודה ושורן בישראל העיקריים של הקוקייה האירופית הפונדקאים.

סלעית (ציפור) סגולתן (גלאון)

בישראל מצויים 11 מתחדש 18 מיני הסלעית בעולם, (Muscicapidae). החטפיתיים לרובן זנב שחור-לבן ועל-שת לבן. גודלה של הסלעית היא עד 19 סנטימטרים, ומשקלן נע בין 17-36 גרם. מקור שמן בתוכונתן - לעמוד על נקודת הצפה גבוהה, בדרך ומשקלן נזקן בין 500-600 גרם. מוקד שמן בתוכונתן - לעמוד על נקודת הצפה גבוהה, בדרך ומשקלן נזקן בין 500-600 גרם.

הסלעית בוחרת לדור בנופים פתוחים ואזוריים יבשים. בישראל, ניתן למצואו אוטניא הסלעיתות הן ציפורים טרייטוריאליות, ככלומר הציפור. באזוריים מדבריים ובאזורים מקפידה לשמר על טרייטוריה מסוימת, שגודלה עשוי להגיע אף ל- 500 דונם. הן רגילות ובחוריות באדמה. לבנות את קיניהם בניקקי סלעים, במחילות נטושות של מכרסמים הצלעות מטילות עד 6 ביצים בהטלה, ודוגרויות עליהן בפרק זמן של כשבועיים. גוזלי הסלעית שוחים בקון כשבועיים, אך מואכלים מספר שבועות נוספות גם לאחר שעזבו את הקון.

קָאָק: פִּיאָבָּה.

מאפיינים:

הקאק הוא עורב קטן: אורכו-כ-39- 35 ס"מ ומשקלו כ-250 גרם. רוב גופו שחור, מקבלים ברק זונבו כנפיו, כסוף, וגחונו שחחר-אפרפר. ברגרותו ראשו-עורפו אפור קדר ומגושם. אורך הזנב בינוני מכוון. לבנגן-תכלת: העין מתכתית. צבע קשתייה. אין כמעט הבדלים ביןזכר ונקבה. אך בדרך כלל לזכרים הגוון הכהה שבערפם בהיר יותר מאשר נקבות.

הקاك הוא עוף אינטיליגנטי, חברותי הנוהג להתלהק. נצפה שהוא מסוגל להשתמש בכליים, זכריהם ונקבות יוצרים זוגות כבר בשנת חייהם הראשונה, אך מזודוגים רק שנה מאוחר יותר. הזוגות נשמרות לאורך כל חייו הפרט ומהויה יחידת חיים יציבה בתוך המושבות והלהקות, באוכלוסיות יציבות ונoddות. בני הזוג נראים תכופות צמודים זה לזה כ"זוג מאוחה". שיחור המזון נעשה בלתקות גדולות (בעיקר בסתיו ובחורף) המוניות מאות ואף אלפי פריטים ובערבים מתקცצים ליניה על העצים. בלתקות מבנה היררכי ברור הכולל מנהיג להקה. לעיתים, מותקפת ציפור פצעה או חוליה על ידי חבריה בלתקה עד אשר מתה.

המשחר אחר מזונו בקרקע. הוא ניזון הקاك הוא אוכל-כול קטנים ועוד בעלי חיים, (זהלים ורימות) ולרמות חרקים, פירות, ובלוטים מזרעים. זה עורב זריין, פעתן ומעופף מוכשר, להקות נצפו מבצעות מפגני הכוללים התהפקויות וצלילות ראות אוירוביים.

בספרו טבעת המלך שלמה, תיאר כיצד קוונראד לורנצ. הקاك נחשב ציפור אינטיליגנטית יצר קשר עם להקת קאקאים על גג ביתו בגרמניה בעת מלחתם העולם השניה. מההתבוננות הארכאה בהתנהגותם, הגיע למצב שהבין חלקים מהתקשות שלהם, כולל שמות שהם מייחדים לכל פרט. הוא אף תיאר מפגש עם הלתקה לאחר שנים, בהיותו בעיר, כשהקاك אחד ניתק מהלהקה בה עף, ירד אליו, אמר את שמו וכן קרא לו 'קוונראד'. בעופות ובעלי הרקע נוצר בעקבות טיפול בגוזל קאק, וכך גילתה את תופעת ההחתימה חיים צעירים.

בישראל:

בחורף אלו. ובאזור שפלת יהודה להקות גדולות של קאקים חיים בארץ בחבל עדולם הקיימות מתכנסים בשעות הערב. להקות נוספות נצפו בגליל. עוברים לאזור מדבר יהודה וחוגנים במקום קבוע בדרך כלל מספר עצים וಗגות, וחוזרים אל מקום החניה שנה אחריו שנה. במתהם החניה אין עופות מסווג אחר, אך בדרך כלל בsville בסמיכות קיימים "מחנה" של אשר גם לכל אחד מהם מוגדר. עם, ואנופות ציפורים אחרות - בעיקר זריזורים נצפות להקות בתוך 1989 התפתחות הערים לתוכה שטחי החקלאות מאז ועוד מעלה אדומים, ירושלים, קריית גת, בית שמש, לוד, רמלה, הערים רחובות.

בספרות היהודית:

חוקר יהודי קדום כתב על הקאק בשמו הערבי, אלקאק:

רבינו סעדיה הגאון מתרגם "אלגרייב" והערביים - ערבי קוראים אותו "אלקאק". והוא רוב המידע. ונמצא עוד מין ערבי קטן מ"קאק" וקוראים אותו "אלזארזר" והוא הנזכר בדברי חכמיינו זכרם לברכה זריזיר כתוב בבראשית הרבה (פרק ס"ה).

זריזיר מין ערבי - לא על חنم הולך זריזיר אצל הערבי לפי שהוא מינו.

נתן לקاك את שמו העברי בעקבות זאת חוקר הטבע ישראלי אהרון

שלדג לבן-חזה:

מאפיינים:

אדום מקורו, גודל ראשו. אורכו הממוצע הוא של שלdag לבן-חזה כ-28 סנטימטרים וגרונו לבנים חזהו, בוהק יירוק-גווון כחול קצר. לגבו, לזרבו ולרובי כנפיו וארוך, זונבו ושרא גופו חום.

במזרחה עד לפיליפינים, במערב והמזורה התיכון שלdag לבן-חזה נפוץ מאזור הבלקן. ניתן אחרים, לבן-חזה מצוי גם באזוריים שאינם בקרבת מקווי מים בניגוד למיני שלdag, הקלאים אך גם בקרבת שדות, וביצות ממוצאו באזורי בריכות דגים לבן-חזה נפוץ ביותר בצפון הארץ ומרכזו, והחל בישראל. בשדות בר באזורי חורשה משנות ה-80 נחזה גם באזורי הקלאים בנגב.

מהרקיים שונים שלdag ניזון מגוון גדול של טרף. בין השאר ניזון מימי רכיכות ישנן עדויות כי הוא ניזון לעיתים גם מציפורים קטנות. ודוח חיים לטאות, מדגים (ראה תמנות בקישורים חיצוניים) ומכרסמים.

כשבדרך כלל הטריטוריה משותפת לזוג פרטיטים (זכר, לבן-חזה הוא עוף טרייטורייאלי ונקבה). מגן במלחילות באורך של כ-50 סנטימטרים אותו הוא חופר בגדיות מקווי מים או כדריות ולבנות. שני ההורים נע בין ארבע לשבע ביצים גודל התטולה. עפר בתילוי ולאחר מכן הגוזלים בוקעים מן הביצים, דוגרים לסרוגין במשך 19 יום בממוצע בקרב הגוזלים. הגוזלים מתח-תזונה ביותר. בין בקיעתם לפריחתם מהן נפוץ מוות כעשרה ואביבה ימים לאחר הבקיעה. ההורים ממשיכים להאכילם מספר פורחים מהן שבועות לאחר פריחתם, בטרם יהיו בוגרים דיים לחיים עצמאיים.

הרבה. קולו חזק וצוחני והוא נוהג להשמעו מנוקודות לבן-חזה מאופיין בקולניות גבירות או בולטות בשטה, בעיקר בעת החיזור.

